

جهان نما

وقتی جت شخصی در دسر می شود

رئیس کمیسیون اروپا در مظان اتهام

سینا سزبان

رئیس کمیسیون اروپا که در بیشتر مأموریت‌های خارجی خود از جت شخصی استفاده می‌کند، حالا در مظان اتهام هزینه‌های سنگینی است که به اتحادیه اروپا وارد آورده است.

روزنامه انگلیسی دیلی میل در گزارشی با اشاره به نقض قوانین از سوی ژان کلود یونکر، با استفاده از جت شخصی خود نوشت که این رسانه به اطلاعات رسمی دست پیدا کرده است که این اتهامات را اثبات می‌کند. بر اساس قوانین کمیسیون اروپا، رئیس صرفاً در مواقعی می‌تواند از این هواپیما استفاده کند که پرواز مناسب دیگری برای انجام مأموریت وجود نداشته باشد.

آن‌طور که این اطلاعات نشان می‌دهد، یونکر از ۴۳ پرواز مأموریتی که از ماه ژانویه (دی - بهمن) تا نوامبر (آبان - آذر) انجام داده است، ۲۱ مورد به وسیله جت شخصی بوده که احتمالاً هزینه سرسام آور صدها هزار پوندی را به اتحادیه اروپا تحمیل می‌کند.

این در حالی است که هزینه صرفاً یکی از پروازها با جت شخصی به تونس بیش از ۳۲ هزار و ۹۴۳ پوند بوده است. این سفر که در اکتبر گذشته (مهر - آبان) صورت گرفت، باهدف رایزنی در ارتباط با روابط تونس و اتحادیه اروپا انجام شده است.

افشاگری اخیر منجر به بررسی کلیه هزینه‌هایی است که یونکر از محل بودجه کمیسیون اروپا استفاده کرده است؛ بااین حال کمیسیون اروپا از ارائه اعداد و ارقام دقیق خودداری کرده است ولی در مورد سفر تونس اعلام شده که این سفر به همراه یک گروه ۱۳ نفره بوده و هزینه هر فرد به‌صورت میانگین برابر دو هزار و ۳۵۷ پوند برآورد شده است.

در همین حال یونکر سالانه ۳۵۰ هزار پوند به‌منظور هتل و هزینه‌های روزانه دریافت می‌کند که از این مقدار ۴۲۸ پوند برای خدمات هتل و ۴۷ پوند هزینه‌های روزانه است.

یکی دیگر از پروازهای مورد منازعه وی پرواز با جت شخصی به هلستینکی کشور فنلاند است که بیش از ۲۳ هزار و ۴۲۲ پوند هزینه در بر داشته است.

هر چند که اطلاعات دقیق این پرواز هم دقیقاً مشخص نیست، اما داده‌های اولیه حاکی از مأموریت وی به همراه گروه یازده نفره است و به‌طور میانگین هزینه هر فرد برابر هزار و ۹۵۳ پوند شده است. البته گران‌ترین سفر ژان کلود مربوط به مسافرت به مادرید به‌منظور یک شب اقامت و سخنرانی و همچنین دیدار با فیلیپ ششم پادشاه اسپانیا بوده است که به ازای هر نفر شش هزار و ۷۳۴ پوند هزینه این سفر شده است. اما اینکه تعداد افراد در این مأموریت چند نفر بوده، مشخص نیست.

یکی دیگر از سفرهای گران وی مربوط به غرب بالکان بوده که آن را دومین سفر گران یونکر نامیده‌اند و شش هزار و ۳۷۴ پوند هزینه هر فرد در این سفر شده است. دیلی میل بابیان اینکه رئیس کمیسیون اروپا حتی برای دیدار با آنگلا مکرل، صدراعظم آلمان نیز بارها از جت شخصی استفاده کرده است، مدعی می‌شود که افشای این اطلاعات گواه دیگری است مبنی بر اینکه اتحادیه اروپا، مالیات شهروندان قاره را به باد می‌دهد.

مسئله مهم دیگر در این پرونده هزینه‌های شخصی یونکر از منظر برگزیت است که باخ دادن برگزیت، لندن موظف به پرداخت این هزینه‌ها به مبلغ ۳۹ میلیارد پوند می‌شود. پیر کلیبه، کارشناس اندیشکده اوپن اروپا در رابطه با این اتهامات گفت: این مسائل گواهی دیگر بر این واقعیت است که نهادهای اتحادیه اروپا به مالیات دهندگان احترام نمی‌گذارند. وی تأکید می‌کند که مقامات اروپایی باید از آقای یونکر بپرسند که چرا از پروازهای رایج در داخل اروپا برای مأموریت‌های خود استفاده نمی‌کرده است.

وقتی دهکده جهانی غرق می شود؛

۲۰۱۹؛ سال گرگ‌ها

سیدمحمد میرزامحمدزاده

سال ۲۰۱۹ در حالی آغاز می‌شود که دنیا با مسائل مختلفی دست و پنجه نرم می‌کند، اروپا به هم ریخته است و دولت‌هایی که روزی ناجی کره خاکی تلقی می‌شدند، خود درگیر مسائل مختلف هستند. از آن طرف دونالد ترامپ، آمریکا را به یک دولت متخاصم بدل کرده است و سر جنگ با همه دوستان و دشمنانش دارد. بر خسی امارد دل آمریکا، در تلاش هستند تاروی درنده ترامپ را به آمریکایی‌ها نشان داده، به آن‌ها بگویند به چه کسی رأی داده‌اند و باید عواقب آن را بپذیرند. پایان این ماجرا برای آمریکا، مردم آمریکا و حتی مردم جهان بسیار مهم است. بعد از آنکه نتیجه تحقیقات مشخص شود، این کنگره آمریکا است که باید تصمیم بگیرد در قبال نتیجه پرورنده چه واکنشی نشان دهد، جلوی ترامپ بایستد و یا از او حمایت کند. به هر حال سال ۲۰۱۹، سال ترسناکی خواهد بود؛ سال تقابل دولت‌ها، تقابل احزاب و شاید تقابل ملت‌ها. در داستان ویلا کیتز، بنام

گزارش

ژاپن برای سال جدید یک هدف دارد؛

عقب نشینی روسیه

مریم علامه زاده

شین زو آبه، نخست‌وزیر ژاپن برای سال ۲۰۱۹ یک مأموریت برجسته اما تقریباً نشدنی دارد: متقاعد کردن ولادیمیر پوتین برای عقب‌نشینی از مناطق تحت اختیار روسیه.

این مناطق مورد مناقشه، زنجیره‌ای از جزایر هستند که با نام جزایر کوریلز جنوبی برای روسیه و مناطق شمالی برای ژاپن شناخته می‌شود و منازعه بر سر این مناطق، روابط دو همسایه اقیانوس آرام را از زمان جنگ جهانی دوم تیره و تار کرده است. در هفته‌های اخیر هر دو کشور از تلاش‌های جدیدی برای پایان دادن به این مناقشه خبر داده‌اند.

رهبران این دو کشور که در ماه نوامبر (آبان - آذر) دیدار داشتند، توافق کردند که برای بازگرداندن جزایر شیوکوتان و هومبوهای به ژاپن، بر اساس توافق مشترک ۱۹۵۶ که از سوی شوروی سابق امضا شده بود، مذاکره کنند؛ اما این مذاکرات پس از

«نمونیای من» دو شخصیت کشاورز روس مهربان بنام‌های پیتر و پاول وجود دارند که در چمنزارهای نبرسکا سکونت دارند، پاول وقتی در بستر مرگ بود، داستان مهاجرت خود را به این منطقه تعریف می‌کند. این آغاز مطلب زببای دیوید بروکس، ترانه‌سرا و ستون‌نویس روزنامه آمریکایی نیویورک تایمز است که برای تشریح شرایط سال ۲۰۱۹ و پیامدهای پیش روی جامعه آمریکا، نوشته است. او ادامه می‌دهد:

خیلی سال قبل، در روسیه، دو مرد جوان ساقدوش دوست خود در مراسم عروسی وی بودند. مراسم به خوبی پایان یافت و در نیمه شب کاروانی متشکل از هفت سورتمه خانواده‌ها را به سمت محل سکونت خود حمل می‌کردند. همچنان که آن‌ها در مسیر بودند، سایه‌هایی در بین درختان دیده شد، صدها سایه، در امتداد مسیر میان درختان تکان می‌خوردند؛ ناگهان گله‌ای از گرگ‌ها در حالی که زوزه می‌کشیدند از هر سویی هجوم آوردند.

اسب‌ها رم کردند و گرگ‌ها وارد شدند. آخرین سورتمه به تلی از برف

بر خورد و چپ کرد. همچنان که گرگ‌ها در تقلا ی مهار انسان‌های شکار خود بودند، صدای گوش خراش شیون و فریاد بلند بود. سورتمه‌ها یکی پس از دیگری چپه می‌شدند تا در نهایت همه گرگ‌ها بر خانواده‌ها چیره شدند.

پاول و پیتر در سورتمه پیشرو بودند و عروس و داماد را همراه خود داشتند. آن‌ها با تمام سرعت، در تلاش برای فرار بودند، اما یکی از اسب‌ها در آستانه‌خستگی واز یافتادن بود. پاول رو به داماد کرد، باید با سورتمه راکم کرد و به عروس اشاره کرد؛ اما داماد از بیرون انداختن وی امتناع کرد. پاول با او درگیر شد و تلاش داشت که عروس را بیرون اندازد، در این نزاع، وی در نهایت هر دو آن‌ها را جلوی گرگ‌ها انداخت.

پیتر و پاول نجات پیدا کردند، اما همه عمر شان به بدبختی گذشت. آن‌ها برای مردمشان، هیولاهایی بودند که عروسی را جلو گرگ‌ها انداخته بودند و در نهایت مجبور شدند به دنیای جدیدی بگریزند.»

این داستان برای ما یادآور این موضوع است که پوسته تمدن چقدر

toseeirani.ir

نوبت ایرانی

۲۰۱۹ سال شکاف دولت‌ها و منازعات بی‌سابقه احزاب خواهد بود؛ سالی که دونالد ترامپ منزوی می‌شود و بی‌بند و باری را به حد اعلا می‌رساند؛ و این مسائل در فضایی اتفاق می‌افتد که اتهامات به اوج می‌رسد و نه تنها شاهد بحران سیاسی بلکه شاهد بحران قانون اساسی نیز خواهیم بود.

هم‌اکنون بیش از ده‌ها تحقیق در مورد رسوایی‌های ترامپ در حال انجام است. اگر ما در جامعه‌ای سالم بودیم، باید پیگرد قانونی به شکل جدی دنبال می‌شد؛ کنگره نسبت به طرح سوال از رئیس‌جمهور اقدام می‌کرد و قرائندهای قضایی بی‌رحمانه‌ای علیه وی شکل می‌گرفت و همه از دفاع شخصی در اتهام دست می‌کشیدند و از این حقیقت آگاه بودند که نظام حقوقی کشور در خطر است. اما ما در جامعه‌ای سالم زندگی نمی‌کنیم و رئیس‌جمهور سالمی هم در آمریکا نداریم.

ترامپ نفوذ قانون اساسی را نمی‌شناسد، درک نمی‌کند و به آن احترام نمی‌گذارد. او صرفاً قدرت شخصی را درک می‌کند. او هر منازعه‌ای را منازعه شخصی تلقی می‌کند که یا باید رقیب را تخریب کند یا تخریب شود.

وقتی اتهامات علیه او محقق شود، او بر اساس قانون عمل نخواهد کرد و تلاش می‌کند آن قوانین را محکوم کند؛ در واقع او تلاش می‌کند نهادهای قانونی ما را زیر سوال ببرد. او هر اتهامی را خصومت شخصی تلقی می‌کند و هر دادستانی را متهم می‌داند و برای نجات خودش ساختار قانون را زیر سوال می‌برد. همه مسائل زبانی که او می‌خواهد استفاده کند را می‌شناسیم؛ این زبان ضد نظام و ضد قانون اساسی است، زبانی که در چنددهه گذشته مدام بین احزاب چپ و راست در گردش بوده است؛ نظام فاسد است، هم‌هاش بازی است، نخبگان سر شما کلاه می‌گذارند.

در این مرحله رهبران کنگره انتخابات‌های متمایز و مشخصی دارند؛ اینکه باید به چه چیزی وفادار بمانند؟ قانون یا حزپ؟

اگر آن‌ها وفاداری به قانون را انتخاب کنند، گام عقب می‌گذارند و به صورت فرا حزبی عمل می‌کنند.

ترامپ نفوذ قانون اساسی را نمی‌شناسد، درک نمی‌کند و به آن احترام نمی‌گذارد. او به طور صرف، قدرت شخصی را درک می‌کند. او هر منازعه‌ای را منازعه شخصی تلقی می‌کند که یا باید رقیب را تخریب کند یا تخریب شود

همچنان که در جریان رسوایی واترگیت عمل کردند و به سوال از رئیس‌جمهور پرداختند؛ به گونه‌ای که اعتماد مردم به نظام جلب شد. آن‌ها اگر از ترامپ عقب‌نشین کنند، یکپارچگی زنان و مردانی را می‌بینند که در میان منجلاب اخلاقی برای احیای نجابت می‌کوشند.

در مقابل، اگر آن‌ها منافع حزب را بر ملت ترجیح دهند، این بحران را نیز پرده دیگری از سیرک بلندمدت سیاسی آمریکا می‌بینند و دغدغه اولیه آن‌ها این خواهد بود که: چطور از این قضیه برای انتخابات سال ۲۰۲۰ بهره ببریم؟

اگر این موضوع اتفاق بیافتد، برای تقریباً ۴۰ درصد مردم آمریکا، کسانی که از ترامپ حمایت می‌کنند، شواهد جدی مبنی بر مشارکت او در جرایم آشکار می‌شود، در حالی که نمایندگان واکنشی نشان نداده‌اند! مردم درمی‌یابند که دیگر موضوع قانون یا تمامیت کشور نیست؛ بلکه این یک دادگاه سیاسی نمایشی است. آن‌ها درمی‌یابند که هیچ مقام یا جایگاه و الاتری وجود ندارد؛ چیزی که همه آمریکایی‌ها به آن پایبند هستند؛ تنها قدرت و شهرت بدست آمده از طریق آن است که موضوعیت دارد. اگر این مسئله رخ دهد، ما مجبوریم با این واقعیت روبرو شویم که قانون اساسی ما و سیستم قانونی ما به اندازه کافی قسوی نبوده‌اند که جلوی آشوب‌های حزبی که حالا سیاست‌های ما را تعریف می‌کنند، بایستند. ما باید با این حقیقت روبرو شویم که ما هم یک دولت شکننده داریم، یک حکومت بد سیرت که در آن قوانین، بدون هیچ عواقبی نادیده گرفته و شکسته می‌شوند، جایی که انسان‌های خوب روی زمین افتاده‌اند و گرگ‌ها برای شکار ضعفا آزاد هستند.

با وجود مخالفت‌های قوی داخلی ابراز انزجار کرد.

روسیه که از طرفی به تقویت پایگاه‌های نظامی خود در جزایر مورد مناقشه سرپاز خانه‌های جدید در جزایر ایتاراپ و کوناشیر خبر داد؛ تصمیمی که ژاپن نسبت به آن واکنش نشان داد، رسانه‌های ژاپن همچنین دهم دی‌ماه خبر دادند بر اساس یک لایحه دولتی پیش‌نویس شده که چند ماه پیش انجام شده، دولت روسیه قصد دارد توانایی دفاع موشکی خود را در آب‌های نزدیک هوکایدو افزایش دهد. این تصمیم قرار است تا سال ۱۲۰۲۰ اجرایی شود.

در واقع روابط ژاپن و آمریکا به‌صورت غیرمستقیم به منازعات بر سر جزایر دامن زده است. مسکو نگران است که اگر این جزایر به ژاپن بازگردانده شود، ایالات متحده قادر به ساخت پایگاه‌های نظامی در آنجا شود، و همچنین کرملین هم‌اکنون ژاپن را در حال تصمیم برای به کارگیری سامانه دفاع موشکی آمریکایی می‌بیند که تهدیدی برای خود به حساب می‌آورد.

پوتین همواره نسبت به این ایده که در مناطقی از ژاپن پایگاه نظامی دارد، اظهار تردید کرده است و در اجلاس سالانه خود از تصمیم ژاپن برای سلاخس پایگاه جدید آمریکایی در جزیره اوکیناوا

نازک است.

این داستان به ما یادآوری می‌کند که آدم‌های خوب در لحظات استرس‌زا و بحرانی چه کارهایی که نمی‌کنند و وقتی ترس غلبه می‌کند و خون جلوی چشم را می‌گیرد، این منازعه است که کنترل اوضاع را به دست می‌گیرد، نه اخلاقیات.

همچنان که ما پابه سال ۲۰۱۹ می‌گذاریم، این داستان برای ما بسیار معنا پیدامی‌کند؛ چرا که به نظر می‌رسد امسال سال گرگ‌ها است؛ سالی که اتفاقات وحشیانه و غیرقابل تصویری پیش روی ما قرار می‌دهد.

گرفتن است و در بررسی که در ماه نوامبر انجام شد، ۴۶ درصد مردم از چنین اقدامی استقبال می‌کنند.

در روسیه اما تصمیم به تحویل این جزایر به ژاپن، در حالی که هزاران روس در آن‌ها زندگی می‌کنند، به‌شدت در بین عموم نامحبوب است.

برای آبه و پوتین، پایان دادن به چنین منازعه منطقه‌ای به معنای بهبود میراث است و از طرفی یک معاهده صلح می‌تواند نفوذ و به رشد چین در منطقه را متعادل کند.

اما به نظر می‌رسد این راهکار بیشتر به نفع ژاپن باشد تا به نفع روسیه. همچنان که دیمیتری وی استرلتسوف، یک کارشناس مطالعاتی ژاپنی در مرکز آکادمی علوم اخیراً گفته است، علاوه بر عدم حمایت عمومی برای بازگرداندن این جزایر به ژاپن، بیشتر روس‌ها، اصلاً ژاپن را یک اولویت برای روسیه نمی‌دانند، به‌ویژه آنکه روابط روسیه و آمریکا که یک شریک استراتژیک برای ژاپن به شمار می‌رود، در حال حاضر مورد بیشترین تنش‌ها است.